

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. C.**, zast. JUDr. Romanem Krmenčíkem, advokátem, se sídlem třída Míru 92, Pardubice, proti žalovanému: **Ředitel Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje**, se sídlem Teplého 1526, Pardubice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 29. 9. 2011, č. j. 52 A 18/2011 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2011, č. j. HZPA-330-13/2010, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ve věcech služebního poměru ze dne 22. 11. 2010, č. j. HZPA-330-5/2010. Tímto rozhodnutím ředitelka kanceláře ustanovila žalobce dnem 1. 1. 2007 na služební místo hasič - strojní služba se základní náplní služební činnosti podle katalogu činností - přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., část 1.4. - 03.01. Současně žalobce jmenovala do služební hodnosti asistent a přiznala mu hodnostní označení nadstrážmistr. V souladu s Pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky č. 15/2006 zařadila žalobce do I. skupiny zvláštního příplatku a podle § 116 a §117 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), stanovila žalobci 3. tarifní třídu a 8. tarifní stupeň, započetla mu praxi v rozsahu 21 roků 46 dnů a přiznala mu základní tarif 22 920 Kč, zvláštní příplatek podle § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru

ve výši 500 Kč a zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 téhož zákona ve výši 4000 Kč. Příplatek za vedení, osobní příplatek a zvláštní příplatek podle § 120 odst. 1 zákona žalobci nepřiznala; služební příjem žalobce tak činil měsíčně celkem 27 420 Kč.

Označené rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, v níž namítal, že nebyl správně zařazen na služební místo. Tvrdil, že měl být ustanoven minimálně na služební místo odpovídající hodnosti vrchní asistent (4. tarifní třída) nebo spíš hodnosti inspektor (5. tarifní třída). Od roku 2005 působí žalobce jako vedoucí potápěčské skupiny, kde má uloženo zajišťovat výcvik, kvalifikační zkoušky, technické vybavení, vedení dokumentace potápěčské činnosti (5. tarifní třída) a kontroly potápěčské techniky. Zdůraznil, že v souladu s pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru č. 19/2001 ze dne 18. 4. 2001 vykonává činnosti zařazené ve 4. i 5. tarifní třídě, když jako vedoucí potápěčské skupiny zpracovává záznamy o zásazích skupiny a vykonává činnosti ve výchově a vzdělávání. Z katalogu činností žalobce dovozoval, že vykonává činnosti považované za práce vyšší hodnoty než práce zařazené do 3. tarifní třídy. Žalovaný měl pečlivě zkoumat, jaké práce žalobce vykonává a jaká je jejich hodnota, a měl žalobce zařadit na jiné služební místo tak, aby jeho základní tarif odpovídal vykonávaným činnostem. K tomu žalobce poukázal na zásadu uvedenou v § 112 odst. 3 zákona o služebním poměru (stejný služební příjem za stejnou službu nebo službu stejné hodnoty). Veškerou činnost zařazenou podle katalogu činností do 4. a 5. tarifní třídy vykonával žalobce na základě přímých rozkazů a měl za ni být spravedlivě odměněn. Žalobce nesouhlasil se závěry Nejvyššího správního soudu, který v této věci již rozhodoval, a zdůraznil, že jeho celkový služební příjem neodpovídá charakteru, složitosti, namáhavosti a odpovědnosti jím vykonávaných prací. Pokud se hodnota vykonávané práce neprojevila v základním tarifu, měla být promítnuta do dalších složek příjmu. Konstatoval, že není-li třeba zřizovat služební místa potápěčů, měl být alespoň rozdíl mezi 3. a 5. tarifní třídou (4070 Kč měsíčně) promítnut do příplatků, zejména do osobního, který měl zohlednit další vykonávané činnosti částkou nejméně 4370 Kč. Dále tvrdil, že má nárok na příplatek za vedení, neboť jako vedoucí potápěčské skupiny skutečně vykonává řídící činnost ostatních potápěčů a koordinuje jejich směny. Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 1, 2 a 3 zákona o služebním poměru měl být žalobci přiznán při horní hranici, neboť mu nejsou známa žádná omezení, která by jeho výši snižovala. Podle žalobce nemůže obstát argument, že žalovaný jeho činnost zařazenou do 4. a 5. tarifní třídy kompenzoval odměnami podle § 123 zákona o služebním poměru, které se týkají zvláštních, neopakovatelných a mimořádných událostí, nikoliv pravidelně vykonávaných činností. Odměnou (navíc nejistou) tedy nemůže být nahrazen osobní příplatek či základní tarif. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 29. 9. 2011, č. j. 52 A 18/2011 - 35, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává. V odůvodnění soud popsal dosavadní průběh sporu včetně předchozích rozhodnutí správních orgánů v této věci, která byla soudem zrušena. Konstatoval, že nemá, co by správním orgánům vytknul, a s jejich argumenty se plně ztotožňuje. Správní orgán prvního stupně podle soudu řádně odůvodnil své rozhodnutí ve vztahu ke všem částem výroku, žalovaný se vypořádal s odvolacími námitkami a oba orgány správně odkázaly na předchozí rozhodnutí soudů, zejména na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 4 Ads 97/2009 - 380. Žalobce totiž snesl stejné argumenty pro ustanovení na služební místo odpovídající 4., resp. 5. tarifní třídě již v žalobě proti předcházejícímu rozhodnutí žalovaného a Nejvyšší správní soud se k nim ve zmíněném rozsudku podrobně vyjádřil. Krajský soud zdůraznil, že při nezměněných okolnostech je povinen názor Nejvyššího správního soudu respektovat, na předmětný rozsudek odkázal a citoval některé jeho části. Uvedl, že potápěčská činnost není vázána ke služebnímu místu, ale k osobě žalobce, tudíž nemá vliv na zařazení do tarifní třídy. Tato činnost může být ohodnocena formou osobního a zvláštního příplatku nebo odměn. Krajský soud se neztotožnil s námitkami žalobce a vyslovil, že potápěčská činnost byla do jednotlivých složek jeho příjmu promítnuta. Služební místo hasič - strojní služba není podle popisu činnosti místem vedoucího příslušníka, žalobce neuplatňuje samostatné rozhodování, ani nenese odpovědnost za celé úseky činnosti, tedy nemůže být vedoucím příslušníkem. Činnost vedoucího potápěčské skupiny je dílčí činností malého rozsahu, jež se neváže ke služebnímu místu hasič - strojní služba. Činnost vedoucího potápěčské skupiny vykonává žalobce pouze v omezeném rozsahu a zásahy potápěčské skupiny samostatně neřídí. Příplatek podle § 120 odst. 1 zákona o služebním poměru nemohl být žalobci přiznán, neboť žalobce nesplňuje podmínky pro jeho přiznání. Příplatky podle odst. 2 a 3 téhož ustanovení přiznány byly, a to v rámci stanovených rozpětí. Správní orgány pečlivě odůvodnily, proč tyto přiznaly právě ve výši 500 Kč, resp. 4000 Kč. Na jejich úvahách neshledal soud nic nezákonného a současně zdůraznil, že právě u příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru byl zohledněn výkon potápěčské činnosti. Osobní příplatek je nenárokovou složkou, která přiznána být nemusí. Žalobci byl přiznán rozhodnutím ze dne 1. 3. 2007 ve výši 300 Kč měsíčně, a to zpětně k datu 1. 1. 2007. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce neodvolal, tudíž není možné brojit proti výši osobního příplatku žalobou proti rozhodnutí, jímž mu nebyl přiznán vůbec. Soud nesdílel názor žalobce, že by osobní příplatek měl odrážet rozdíl mezi 3. a 5. tarifní třídou. Osobním příplatkem lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Žalobcova potápěčská činnost je činností náročnou, ovšem nárazovou a vykonávanou nepravidelně. Podle soudu proto není chybou, pokud je tato zohledněna formou kázeňských a dalších odměn. Právě tyto odměny umožňují zohlednit nárazovost této činnosti, přičemž nelze opomenout, že její výkon je v pravidelné měsíční složce žalobcova příjmu zohledněn (zařazení do I. skupiny příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru). Porušení práva na rovné odměňování soud neshledal, neboť žalobce neuvedl jediný příklad, kdy by příslušník na srovnatelném místě se srovnatelným rozsahem činností pobíral služební příjem v jiné výši než žalobce. Potápěčská činnost je pak podle soudu zohledňována v míře, v níž je vykonávána. Soud uzavřel, že veškeré žalobní námitky jsou nedůvodné, a proto žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konstatoval, že nejde o případ nepřípustnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť kasační soud se nevyjádřil ke všem zásadním skutečnostem a existuje několik otázek, s nimiž se soudy nevypořádaly. Stěžovatel předeslal, že na přímé rozkazy nadřízených vykonával práce zařazené ve 4. i 5. tarifní třídě. Namítal, že tarif jemu přiznaný nerespektuje zákonnou úpravu. Připomněl, že podle katalogu činností vykonávání specializovaných potápěčských prací pod vodou spadá do 4. tarifní třídy a výchovně vzdělávací činnost zaměřená na odbornou přípravu a

praktický výcvik do 5. tarifní třídy. Z katalogu činností je tak zjevné, že stěžovatelem vykonávané činnosti jsou považovány za práce vyšší hodnoty než práce zařazené do 3. tarifní třídy. Žalovaný měl pečlivě zkoumat, jaké práce stěžovatel vykonává a jaká je jejich hodnota, a měl jej zařadit na jiné služební místo tak, aby jeho základní tarif odpovídal vykonávaným činnostem. Postup, kdy příslušník ustanovený na určité služební místo vykonává jiné práce, než které jsou pro toto místo typické, a které lze považovat za práce vyšší hodnoty, označil stěžovatel za nezákonný a nerespektující zásadu uvedenou v § 112 odst. 3 zákona o služebním poměru. Podle názoru stěžovatele nelze připustit argument, že nemůže být odměňován podle vykonávaných činností zařazených do vyšších tříd, neboť byl zařazen na služební místo hasič - strojní služba. Stěžovatel podotkl, že pokud se hodnota vykonávané práce neprojevila ve výši základního tarifu, měla být náležitě promítnuta do dalších složek příjmu tak, aby celková výše služebního příjmu korespondovala s příjmem podle 5. tarifní třídy. Nesouhlasil proto s výší příplatků. Namítal, že byl a je vedoucím potápěčské skupiny, vykonává řídící činnost ostatních potápěčů, koordinuje směny, a proto má nárok na příplatek za vedení. Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 1, 2 a 3 zákona o služebním poměru měl být stěžovateli přiznán při horní hranici, neboť mu nejsou známa žádná omezení, která by jeho výši snižovala. Pokud nebyl stěžovateli přiznán tarif odpovídající 5. tarifní třídě, měl se výkon jeho činností promítnout do osobního příplatku, který měl odrážet rozdíl mezi 3. a 5. tarifní třídou. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že ve všech stupních řízení byl respektován právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 4 Ads 97/2009 - 380, a v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 25. 10. 2010, č. j. 52 A 50/2010 - 353. Konstatoval, že se stěžovateli nepodařilo v kasační stížnosti formulovat žádnou z údajně nevypořádaných otázek; veškerými námitkami se totiž Nejvyšší správní soud i krajský soud velmi podrobně zabýval. Žalovaný zopakoval argumentaci obou soudů a doplnil, že příplatek podle § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru byl stěžovateli přiznán ve výši odpovídající spodní hranici stanoveného rozpětí, neboť pouze některé činnosti jsou vykonávány za uvedených podmínek. Příplatek ve stejné výši pobírají také ostatní příslušníci Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje. K příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru žalovaný poznamenal, že stěžovatel byl zařazen do I. skupiny z důvodu výkonu potápěčské činnosti, která tvoří pouze část náplně jeho služební činnosti a je vykonávána nepravidelně. Příplatek ve výši 4000 Kč, navýšený rozhodnutím ze dne 1. 3. 2007 na 4400 Kč, považoval žalovaný za adekvátní. Navrhl, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový

stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud předesílá, že se případem služebního zařazení a služebního příjmu stěžovatele již v minulosti zabýval, a to v rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 4 Ads 97/2009 - 380, www.nssoud.cz. Kasační stížnost v projednávané věci však nelze brát za nepřípustnou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť v řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2011, č. j. HZPA-330-13/2010, krajský soud dosud nevydal žádné rozhodnutí, které by bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno.

Z rozsudku ve věci sp. zn. 4 Ads 97/2009 považoval Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout tyto podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 1. 1. 2007, č. ŘK07 00092, ředitel kanceláře žalovaného ustanovil stěžovatele na služební místo, jmenoval jej do služební hodnosti asistent (hasič - strojní služba), zařadil jej do I. skupiny zvláštního příplatku a stanovil mu 3. tarifní třídu, 8. tarifní stupeň při započtení praxe v rozsahu 21 roků a 46 dnů. Stěžovateli byl přiznán základní tarif 22 920 Kč, příplatek za vedení 0 Kč, osobní příplatek 0 Kč, zvláštní příplatek (§ 120 odst. 1 zákona o služebním poměru) 0 Kč, zvláštní příplatek (§ 120 odst. 2 zákona) 500 Kč a zvláštní příplatek (§ 120 odst. 3 zákona) 4000 Kč. Služební příjem činil měsíčně celkem 27 420 Kč.

V Popisu služební činnosti příslušníka (stěžovatele) ze dne 1. 1. 2007 je uvedena služební hodnost asistent - hasič - strojní služba, tarifní třída 03.01, katalog č. 1.4. Služební činnost stěžovatele byla charakterizována jako provádění složitých hasebních a záchranných prací při zásahu s využitím odborností získaných ve specializačních kurzech. Stěžovatel je přímo podřízen veliteli čety a velitelům družstev, na rozkaz velitele čety (jakékoliv směny) je povinen dostavit se na pracoviště za účelem doplnění směny na výjezd a případné nedostatky při převzetí techniky je povinen hlásit hlavnímu strojníkovi. K povinnostem stěžovatele dále mimo jiné patří účast na výcviku nebo školení i v mimo pracovní dobu, je-li zařazen do potápěčské nebo lezecké skupiny, a plnění dalších úkolů podle zvláštních předpisů a nařízení.

Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK07 01147, ředitel kanceláře žalovaného poskytl žalobci ode dne 1. 1. 2007 osobní příplatek ve výši 300 Kč měsíčně a zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru ve výši 4400 Kč měsíčně. Současně vyslovil, že ostatní složky platu se nemění.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 4. 2007, č. j. HSPA-189-9/VO-PaM-2007, zamítl odvolání stěžovatele a rozhodnutí ze dne 1. 1. 2007, č. ŘK07 00092, potvrdil.

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 18. 10. 2007, č. j. 52 Ca 19/2007 - 122, zrušil rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 8/2008 - 310, předmětný rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, neboť shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 4. 5. 2009, č. j. 52 Ca 19/2007 - 331, ve výroku I. zrušil výrok rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2007, jímž žalovaný rozhodl o zvláštním příplatku ve smyslu § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru, a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbývající části krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2007 zamítl. Ve výroku II. krajský soud odmítl žalobu proti rozhodnutí ředitele kanceláře žalovaného ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK07 01147. Výrokem III. rozhodl soud o nákladech řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2010, č. j. 4 Ads 97/2009 - 380, rozsudek krajského soudu v rozsahu výroku I. a III. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení; kasační stížnost proti výroku II. rozsudku krajského soudu zamítl. Nejvyšší správní soud svým právním názorem zavázal krajský soud k tomu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a uložil mu rozhodnutí ve vztahu ke zvláštnímu příplatku podle § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru náležitě odůvodnit, aby bylo zřejmé, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se při správním uvážení řídil.

Z obsahu správního spisu v projednávané věci Nejvyšší správní soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 25. 10. 2010, č. j. 52 A 50/2010 - 353, zrušil rozhodnutí žalovaného č. j. HSPA-189-9/VO-PaM-2007 ze dne 13. 4. 2007 a rozhodnutí ředitele kanceláře žalovaného ze dne 1. 1. 2007, č. ŘK07 00092, o ustanovení na služební místo, jmenování do služební hodnosti a stanovení služebního příjmu. Krajský soud zavázal žalovaného k tomu, aby náležitě odůvodnil své rozhodnutí ve vztahu k příplatku podle § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru.

Přípisem ze dne 8. 11. 2010, č. j. HZPA-330-4/2010, ředitelka kanceláře žalovaného sdělila stěžovateli, že řízení ve věci jeho funkčního a platového zařazení ke dni 1. 1. 2007 pokračuje.

Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2010, č. j. HZPA-330-5/2010, poté ředitelka kanceláře žalovaného ustanovila stěžovatele dnem 1. 1. 2007 na služební místo hasič - strojní služba se základní náplní služební činnosti podle katalogu činností část 1.4. - 03.01. Současně stěžovatele jmenovala do služební hodnosti asistent a přiznala mu hodnostní označení nadstrážmistr. Stanovila mu 3. tarifní třídu a 8. tarifní stupeň, započetla praxi v rozsahu 21 roků 46 dnů. Přiznala mu základní tarif (§ 114 zákona o služebním poměru) 22 920 Kč, příplatek za vedení (§ 118 zákona) 0 Kč, osobní příplatek (§ 122 zákona) 0 Kč, zvláštní příplatek (§ 120 odst. 1 zákona) 0 Kč, zvláštní příplatek (§ 120 odst. 2 zákona) 500 Kč a zvláštní příplatek (§ 120 odst. 3 zákona) 4000 Kč; služební příjem žalobce tak činil měsíčně celkem 27 420 Kč.

V odůvodnění ředitelka kanceláře žalovaného uvedla, že rozhodnutí o funkčním zařazení a složkách služebního příjmu se stanoví k 1. 1. 2007, neboť předchozí rozhodnutí byla soudem zrušena. Platnost rozhodnutí ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK07 01147, přitom není dotčena. Ustanovení na služební místo „hasič - strojní služba“ bylo provedeno v souladu s

vyhláškou Ministerstva vnitra č. 247/2001 Sb., kterou je stanovena vnitřní organizace jednotek požární ochrany, a odpovídá funkčnímu zařazení stěžovatele k 31. 12. 2006. Služební funkcionář vycházel ze systemizace služebních míst a porovnal náplň služební činnosti stěžovatele s definicemi jednotlivých tarifních tříd. S charakterem služební činnosti stěžovatele, který neuplatňuje samostatné rozhodování a nenese odpovědnost za celé určené úseky činnosti, plně koresponduje jeho zařazení do 3. tarifní třídy. Činnost potápěče III. stupně a vedoucího potápěčské skupiny, kterou stěžovatel vykonává, není vázána ke služebnímu místu, ale k jeho osobě, tudíž nemá vliv na zařazení do tarifní třídy. Stěžovatel vykonává tuto činnost nepravidelně a je za to ohodnocen zvláštním příplatkem a odměnami. Nejvyšší správní soud správnost tohoto postupu potvrdil, když shledal, že zřizování specializovaných služebních míst potápěčů není důvodné s ohledem na nízký podíl potápěčské činnosti na celkové činnosti sboru. Zařazení stěžovatele do I. skupiny pro účely poskytování zvláštního příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru je podle čl. I odst. 2 písm. b) pokynu generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky č. 15/2006 odůvodněno činností vedoucího potápěčské skupiny, kterou vykonává jako potápěč III. stupně. Pro služební hodnost asistent je zákonem stanoveno zařazení do 3. tarifní třídy, 8. tarifní stupeň odpovídá dosažené odborné praxi. Služební místo „hasič - strojní služba“ není místem vedoucího příslušníka, proto se nepřiznává příplatek za vedení. Konkrétní funkce vedoucích příslušníků stanovuje systemizace služebních míst Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje a jsou vyjmenovány v čl. 6 odst. 2 pokynu žalovaného č. 39/2006. Příslušníci ve vedoucích funkcích komplexně řídí činnost svých podřízených nebo komplexně řídí činnost na určitém úseku. Stěžovatel nebyl ustaven do žádné z těchto funkcí a z popisu jeho služební činnosti řídící kompetence nevyplývá. Činnost vedoucího potápěčské skupiny není vázána ke služebnímu místu „hasič - strojní služba“, stěžovatel ji vykonává pouze v omezeném rozsahu a zásahy potápěčské skupiny samostatně neřídí. Nepřiznáním osobního příplatku není dotčena platnost rozhodnutí ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK07 01147, kterým byl stěžovateli od 1. 1. 2007 pravomocně přiznán osobní příplatek ve stejné výši, v jaké jej pobíral k 31. 12. 2006. Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 1 zákona o služebním poměru nelze stěžovateli přiznat, neboť nařízení vlády č. 252/1992 Sb., na které zákon v poznámce pod čarou odkazuje, bylo zrušeno zákonem č. 262/2006 Sb. a nařízení vlády č. 567/2006 Sb., účinné od 1. 1. 2007, nelze aplikovat na činnosti vykonávané příslušníky ve služebním poměru; stěžovatel nevykonává službu v prostředí, které by odpovídalo charakteristikám definovaným v tomto nařízení vlády. Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru byl přiznán ve výši spodní hranice rozpětí stanoveného pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky č. 15/2006 - čl. I. odst. 1 písm. a) a tabulka č. 1, neboť pouze některé stěžovatelem vykonávané činnosti jsou spojeny s vysokou mírou ohrožení zdraví, jež vyžaduje použití izolačních dýchacích přístrojů. Jeho výkon služby totiž vedle zásahové činnosti při hašení požárů a likvidaci mimořádných událostí, při nichž se v ovzduší vyskytují nebezpečné chemické látky, zahrnuje řadu dalších činností, při kterých podmínky pro poskytování příplatku splněny nejsou (např. činnosti při výcviku nebo údržbě techniky a výkon zásahové činnosti v případech, kdy příslušníci dýchací přístroje nepoužívají). Příplatek byl stěžovateli přiznán ve stejné výši jako ostatním příslušníkům Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje zařazeným na srovnatelných služebních místech. Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru byl stěžovateli přiznán v rámci rozpětí stanoveného pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky č. 15/2006 s

maximální výměrou 5000 Kč. Příplatek se poskytuje za výkon služby spojené s ochranou zájmů státu, při níž může dojít k ohrožení života nebo zdraví příslušníka, popř. k jiným závažným rizikům, nebo služby spojené s mimořádnou psychickou zátěží. Výkon služby stěžovatele zahrnuje různé činnosti, které naplňují zákonné podmínky pro přiznání příplatku v různé míře (např. zásahová činnost při záchraně lidských životů tyto podmínky bezpochyby naplňuje, zatímco činnost při teoretické nebo fyzické přípravě nedosahuje maximální úrovně náročnosti). Přiznaná částka zvláštního příplatku je tedy adekvátní činnosti vykonávané stěžovatelem; tím není dotčena platnost rozhodnutí ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK07 01147, kterým byl příplatek navýšen v souvislosti s navýšením rozpočtových prostředků.

V odvolání stěžovatel uplatnil prakticky shodné argumenty jako později v žalobě, namítal také porušení práva na spravedlivou odměnu za práci (čl. 28 Listiny základních práv a svobod), porušení čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 141 Smlouvy o založení evropského společenství (stejná odměna mužů a žen za stejnou nebo rovnocennou práci).

Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 3. 2011 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že neshledal porušení čl. 28 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na charakter potápěčské činnosti (nepravidelná, nízký podíl na celkové činnosti) vyhláška č. 247/2001 Sb., ani systemizace služebních míst Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje nepočítají se zřízením služebních míst hasiče - potápěče. Stěžovatel byl zařazen do tarifní třídy na základě služební činnosti běžně vykonávané na jeho služebním místě hasič - strojní služba. Za činnost vykonávanou nad rámec běžné, vázanou nikoliv ke služebnímu místu, je ohodnocován jinými složkami příjmu, zejména zvláštním příplatkem podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru a odměnami podle § 49 a § 123 téhož zákona. Žalovaný pokračoval, že čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, upravující zákaz mučení, krutého, nelidského a ponižujícího zacházení či trestání a zákaz provádění lékařských a vědeckých pokusů bez svobodného souhlasu dotčené osoby, se služebním a platovým zařazením stěžovatele nijak nesouvisí. K porušení zákazu diskriminace žen v oblasti odměňování, upraveného v čl. 141 Smlouvy o založení evropského společenství a v § 112 zákona o služebním poměru, dojít nemohlo, protože u sboru není žádná příslušnice se srovnatelnou náplní služební činnosti. Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 2 zákona se poskytuje za výkon služby s vysokou mírou ohrožení zdraví, jež vyžaduje použití izolačních dýchacích přístrojů, a to v rozpětí 500 až 1500 Kč měsíčně. Stěžovateli byl přiznán příplatek ve výši 500 Kč, neboť pouze některé činnosti vykonává za uvedených podmínek; používání jiných ochranných pomůcek (např. při potápěčské činnosti) toto zákonné ustanovení nezohledňuje. V I. skupině zvláštního příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru, do které byl stěžovatel z důvodu výkonu potápěčské činnosti zařazen, je pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky č. 15/2006 stanoveno rozpětí příplatku 3000 až 5000 Kč měsíčně. Napadeným rozhodnutím byl stěžovateli přiznán příplatek 4000 Kč, rozhodnutím č. ŘK07 01147, jehož platnost nebyla dotčena, byl příplatek k 1. 1. 2007 navýšen na 4400 Kč. Vzhledem k tomu, že potápěčská činnost tvoří jen část náplně služební činnosti stěžovatele a je vykonávána nepravidelně, považoval žalovaný výši přiznaného příplatku za adekvátní. Osobní příplatek pobírá stěžovatel na základě rozhodnutí č. ŘK07 01147 ve stejné výši, v jaké mu náležel před 1. 1. 2007. Žalovaný

uzavřel, že služební a platové zařazení stěžovatele bylo stanoveno v souladu se zákonem, napadené rozhodnutí je věcně správné a nebyly zjištěny žádné procesní vady, které by mohly mít vliv na jeho zákonnost nebo správnost.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky uplatněné v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je výsledkem správního řízení, které následovalo po zrušení původního rozhodnutí žalovaného krajským soudem. Žalovaný tak byl především povinen dodržet závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku krajského soudu, tj. náležitě odůvodnit své rozhodnutí ve vztahu k příplatku podle § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru. Také v ostatních otázkách bylo povinností žalovaného respektovat závěry soudu. Těmto povinnostem žalovaný dostál.

Námitkami stěžovatele, že byl nesprávně zařazen do 3. tarifní třídy, se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 4 Ads 97/2009 - 380, a na závěrech tam vyslovených setrvává i nyní.

Podle § 116 odst. 1 věty první zákona o služebním poměru *pro služební místo příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje.* Podle § 116 odst. 2 téhož zákona, *není-li dále uvedeno jinak, v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti.*

Charakteristika 3. tarifní třídy uvedená v příloze č. 1 zákona o služebním poměru pro služební hodnost „asistent“ zahrnuje odborné činnosti, kde jsou předmětem komplexní systémy s vnitřním členěním na ucelené subsystémy s úzkými vazbami na další systémy a s dalším vnitřním členěním. Vedení jednoduchých agend s jednotlivými prvky systému, malým rozsahem působnosti a omezenými vazbami na další agendy, vedení soustavy podkladové dokumentace spojené s vyhledáváním (bez analýzy), dokumentováním, šetřením, prošetřováním.

Naproti tomu 4. tarifní třída pro služební hodnost „vrchní asistent“ se v příloze k zákonu o služebním poměru vyznačuje zajišťováním širokého souboru činností s rámcově stanovenými vstupy, způsobem vykonávání a vymezenými výstupy, které jsou organickou součástí širších procesů, kde jsou předmětem činnosti samostatné komplexní systémy složené ze samostatných sourodých systémů. Zajišťování uceleného souhrnu služebních úkolů ve věcně stejně zaměřené části úseku činnosti bezpečnostního sboru s vymezenou územní působností nižšího stupně.

Podle Katalogu činností ve výkonu služby v Celní správě České republiky, Vězeňské službě České republiky, Policii České republiky a Hasičském záchranném sboru České republiky, který je přílohou nařízení vlády č. 104/2005 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2008, třetí tarifní třídě - asistent odpovídá *„provádění složitých hasebních a záchranných*

prací při zásahu s využitím odborností získaných ve specializačních kurzech“. Čtvrté tarifní třídě - vrchní asistent pak odpovídá „*provádění nejsložitějších hasebních a záchranných prací při zásahu s využitím odborností získaných v odborných a specializačních kurzech s uplatněním samostatného rozhodování a odpovědnosti za určené úseky činnosti*“, „*výkon odborných činností speciálních služeb působících v jednotkách požární ochrany s přímou odpovědností veliteli jednotky požární ochrany*“ a „*samostatná operační činnost na operačním a informačním středisku pro část území kraje*“.

S účinností od 1. 1. 2009 odpovídá čtvrté tarifní třídě - vrchní asistent „*zajišťování a koordinace hasebních a záchranných prací při zásahu s uplatněním samostatného rozhodování a s odpovědností za celé určené úseky činnosti*“, „*výkon odborných činností speciálních služeb působících v jednotkách požární ochrany s přímou odpovědností veliteli jednotky požární ochrany*“ a „*samostatná operační činnost na operačním a informačním středisku pro část území kraje*“.

Nejvyšší správní soud porovnal popis služební činnosti stěžovatele s tím, jak jsou obecně v katalogu prací definovány jednotlivé tarifní třídy, a shledal, že služební místo „hasič - strojní služba“ jednoznačně koresponduje s vymezením činností třetí tarifní třídy. Je totiž zřejmé, že stěžovatel neuplatňuje samostatné rozhodování ani nenese odpovědnost za celé úseky činnosti, což odlišuje třetí tarifní třídu od třídy čtvrté. Stěžovatel je podle popisu služební činnosti přímo podřízen veliteli čety a velitelům družstev, na rozkaz velitele čety (jakékoliv směny) je povinen dostavit se na pracoviště za účelem doplnění směny na výjezd a případné nedostatky při převzetí techniky je povinen hlásit hlavnímu strojníkovi. Z toho bezpochyby vyplývá, že jeho zařazení do třetí tarifní třídy je v souladu s citovanými ustanoveními nařízení vlády č. 104/2005 Sb.

Námitce stěžovatele, že vykonává rovněž činnost potápěče III. stupně a je vedoucím potápěčské skupiny, a proto by měl být zařazen do vyšší tarifní třídy, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Činnost potápěče III. stupně a vedoucího potápěčské skupiny není vázána ke služebnímu místu „hasič - strojní služba“, ale k osobě stěžovatele, a tudíž nemůže mít vliv na jeho zařazení do tarifní třídy podle § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru. Jakkoliv se tedy může jednat o nejnáročnější činnost stěžovatelem vykonávanou, tato činnost není na služebním místě „hasič - strojní služba“ vyžadována, k tomuto služebnímu místu se neváže, a nemůže být proto zohledněna při určování tarifní třídy, do níž má být stěžovatel zařazen. Činnost potápěče III. stupně a vedoucího potápěčské skupiny je navíc činností nepravidelnou, nárazovou a její výkon ohodnocuje služební funkcionář jinými složkami platu (zvláštní příplatek, osobní příplatek) a případně též formou kázeňských a dalších odměn.

Na uvedené závěry nemá vliv ani ta skutečnost, že v katalogu činností v části 2. Ostatní činnosti je v bodu 2.4.11. Další činnosti v rámci 3. tarifní třídy - asistent zahrnuta činnost „*vykonávání odborných potápěčských činností pod vodou, například řezání ocelových konstrukcí, čištění a drobné stavební úpravy pod vodou*“ a v rámci 4. tarifní třídy - vrchní asistent je zařazena činnost „*vykonávání specializovaných potápěčských prací pod vodou, například vyhledávání a vyzdvihování potopených předmětů, svěřování a řezání ocelových konstrukcí, trhací práce*“. Tyto činnosti totiž nejsou vázány ke služebnímu místu „hasič - strojní služba“, na které byl stěžovatel ustanoven.

Stěžovatelem namítané porušení zásady stejného služebního příjmu za stejnou službu nebo službu stejné hodnoty Nejvyšší správní soud nezjistil. Podle § 112 odst. 3 zákona o služebním poměru *příslušník a příslušnice mají nárok na stejný služební příjem za stejnou službu nebo za službu stejné hodnoty. Za stejnou službu nebo službu stejné hodnoty se považuje služba stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která je konána ve stejných nebo srovnatelných podmínkách služby, při stejných nebo srovnatelných schopnostech a způsobilosti k výkonu služby, při stejné nebo srovnatelné služební výkonnosti a výsledcích ve výkonu služby.*

Citované ustanovení má především za cíl bránit diskriminaci v odměňování žen a mužů, tedy aby některé pohlaví nebylo při stanovování služebního příjmu zvýhodňováno oproti jinému. V tomto směru žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela správně poznamenal, že u sboru není žádná příslušnice se stejnou či srovnatelnou náplní služební činnosti. Tento případ diskriminace tudíž nepřichází v úvahu.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu pokrývá předmětné ustanovení i případy nestejného odměňování osob téhož pohlaví. Stěžovatel však v žádném ze svých podání neuvedl jediný příklad toho, vůči komu a v jakém konkrétním ohledu byl znevýhodněn při určování výše služebního příjmu. Za dané procesní situace a s ohledem na skutečnost, že jednotlivé složky služebního příjmu jsou dány zákonem o služebním poměru a uvnitř Hasičského záchranného sboru České republiky existují jasná pravidla pro určení výše všech příplatků, Nejvyšší správní soud neshledal porušení ustanovení § 112 odst. 3 zákona o služebním poměru. Ve vztahu ke zvláštnímu příplatku podle § 120 odst. 2 téhož zákona, jehož nedostatečné odůvodnění bylo příčinou zrušení původního rozhodnutí žalovaného, lze doplnit, že tento příplatek byl stěžovateli přiznán ve stejné výši jako ostatním příslušníkům Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje zařazeným na srovnatelných služebních místech. Tuto skutečnost uvedla ředitelka kanceláře žalovaného ve svém rozhodnutí a stěžovateli ji nijak nezpochybnil.

Nejvyšší správní soud dále zkoumal důvodnost námitek stěžovatele týkajících se příplatku za vedení. Podle § 118 odst. 1 zákona o služebním poměru *příplatek za vedení je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, na niž má nárok vedoucí příslušník.* Vedoucí příslušník je nepřímo definován v § 5 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle kterého *služební předpis stanoví zejména rozsah oprávnění příslušníků, kteří řídí výkon služby dalších příslušníků (dále jen „vedoucí příslušník"), dávat podřízeným příslušníkům rozkazy k výkonu služby.*

Při posuzování toho, zda lze stěžovatele považovat za vedoucího příslušníka, či nikoliv, je třeba vycházet ze skutečnosti, že stěžovatel byl ustanoven na služební místo „hasič - strojní služba", které podle popisu služební činnosti není místem vedoucího příslušníka. Stěžovatel při své základní činnosti, jak je vymezena v popisu služební činnosti, neuplatňuje samostatné rozhodování ani nenese odpovědnost za celé úseky činnosti, tedy logicky není a nemůže být vedoucím příslušníkem.

Pokud jde o činnost vedoucího potápěčské skupiny, Nejvyšší správní soud opět poukazuje na to, že v případě stěžovatele se jedná o dílčí činnost malého rozsahu, jež se

neváže ke služebnímu místu „hasič - strojní služba“, na které byl stěžovatel ustanoven. Navíc podle názoru Nejvyššího správního soudu nemůže být stěžovatel považován za vedoucího příslušníka, neboť činnost vedoucího potápěčské skupiny vykonává pouze v omezeném rozsahu a zásahy potápěčské skupiny samostatně neřídí.

Podle § 120 odst. 1 zákona o služebním poměru *příslušník, který koná službu ve ztížených a zdraví škodlivých pracovních podmínkách, má nárok na zvláštní příplatek. Podmínky pro poskytování tohoto příplatku a jeho výše se řídí nařízením vlády o podmínkách pro poskytování a výši zvláštního příplatku za vykonávání činností ve ztížených a zdraví škodlivých pracovních podmínkách.*

Tento zvláštní příplatek nebyl stěžovateli přiznán, avšak stěžovatel proti tomu neuplatnil v žádném ze svých podání jediný argument s výjimkou obecného tvrzení, že nezná žádná omezení ve svém nasazení, která by výši příplatku snižovala. Stěžovatel tedy nevyvrátil závěr ředitelky kanceláře žalovaného, uvedený ve správním rozhodnutí prvního stupně, že nevykonává službu v prostředí, které by odpovídalo charakteristikám definovaným v nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí. Za dané procesní situace nezbývá než přisvědčit, že v případě stěžovatele nebyly naplněny zákonné podmínky pro přiznání zvláštního příplatku podle § 120 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Podle § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru *příslušník, který vykonává službu v prostředí s vysokou mírou ohrožení zdraví, jež vyžaduje použití izolačních dýchacích přístrojů, má nárok na zvláštní příplatek ve výši 500 Kč až 1 500 Kč měsíčně.*

Ve vztahu k tomuto příplatku správní orgány podrobně odůvodnily, proč považují za adekvátní přiznání částky odpovídající spodní hranici zákonného rozmezí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s jejich argumentací, že výkon služby stěžovatele zahrnuje kromě rizikových aktivit, vyžadujících použití izolačních dýchacích přístrojů, také řadu dalších činností, při kterých podmínky pro poskytnutí příplatku splněny nejsou. Jedná se zejména o činnosti při výcviku nebo údržbě techniky a výkon zásahové činnosti v případech, kdy příslušníci dýchací přístroje nepoužívají. Nejvyšší správní soud potvrzuje také závěr žalovaného, že toto zákonné ustanovení neumožňuje zohlednit používání jiných ochranných pomůcek (např. při potápěčské činnosti).

S ohledem na uvedené skutečnosti shledal Nejvyšší správní soud zvláštní příplatek ve výši jedné třetiny maximální částky přiměřeným tomu, v jakém rozsahu se rizikové aktivity, vyžadující použití izolačních dýchacích přístrojů, podílejí na služební činnosti stěžovatele a ostatních příslušníků Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje. Všichni totiž podle tvrzení správních orgánů, které stěžovatel nezpochybnil žádným konkrétním a relevantním argumentem, pobírají zvláštní příplatek upravený v § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru ve stejné výši.

Pokud jde o osobní příplatek a zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru, Nejvyšší správní soud poukazuje na rozhodnutí ředitele kanceláře žalovaného ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK07 01147, kterým byla změněna výše těchto příplatků s

účinností od 1. 1. 2007 a které stěžovatel nenapadl odvoláním. Výše obou těchto příplatků je tudíž určena pravomocným rozhodnutím ze dne 1. 3. 2007 a přezkum napadeného rozhodnutí v tomto ohledu postrádá smysl.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že služební příjem stěžovatele odpovídá charakteru, složitosti, namáhavosti a odpovědnosti činností, které vykonává, a patřičně zohledňuje také jeho potápěčskou činnost. Žalovaný rozhodl v souladu s příslušnými ustanoveními právních předpisů a respektoval závazný právní názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními body a zcela správně shledal žalobu nedůvodnou. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uplatněný stěžovatelem nebyl prokázán, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 29. 9. 2011, č. j. 52 A 18/2011 - 35, jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec plnění běžných povinností nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2012

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu